

P o s u d e k

na diplomovou práci Lenky K o p e c k é „Ochrana osobních údajů“

Autorka pojednává o tématu v sedmi kapitolách. Postupně se zabývá platnou právní úpravou, vymezením základních pojmů a institutů (osobní údaj, subjekt osobního údaje a jeho práva, zpracování osobních údajů, orgány ochrany), nakonec pak „aktuálním“ problémem kamerových systémů. Následuje stručný Závěr, práce má celkově 79 stran a byla předložena v září 2009.

Téma je aktuální, i když je to titulkem zdůrazněno pouze u kamerových systémů (7. kapitola); zejména rychlý postup informačních systémů, a to nejen ve veřejné správě, ale i u soukromých osob, znovu a znovu otevírá ochranu soukromí, cti, dobré pověsti apod. Když autorka píše o vztahu čl. 10 a 17 Listiny (str. 11-12), problém ale přeci jen poněkud zjednodušuje, i když si je vědoma „celé plejády dalších práv..“. Tak např. výklad „neoprávněnosti“ a tudíž i „oprávněnosti“ v čl. 10 odst. 2 a 3 Listiny, nebo *svobodného „souhlasu se zpracováním osobních údajů“* (srov. str. 34 a násl.) mi chybějí. Poslední věta v oddílu 2.2.1. o právech nerozumím: „při negaci kteréhokoliv z nich, jsou hranice ostatních až příliš omezené a jejich realizace v životě se stává obtížnou až nemožnou“, proto bych požádal o vysvětlení při obhajobě.

Zpracování bylo náročné, o čemž se můžeme přesvědčit kapitolu od kapitoly i v Závěru. Téma vyžadovalo analýzu zákona č. 101/2000 Sb. i některých souvisejících ustanovení dalších úprav, autorka si pomáhá hlavně směrnicí 95/46/ES (všeobecně považovanou za zdařilou), několika judikáty a poměrně skromným počtem publikací. Učinit závažnější závěry bylo ale nadměrně obtížné: rozsudek NSS 9 As 34/2008-68 autorka považuje „za značný průlom do často úzce vnímané a vykládané definice pojmu osobní údaj“ (str. 16, srov. též str. 33), u zpracování informací se přiklání k výkladu, že i pouhé jejich uchovávání je zpracováním (srov. str. 29, 30 a 77), za „diskutabilní se jí jeví obvyčejné nahromadění vizitek“ (str. 30), nerozvádí, co může být „závažným důvodem spočívajícím ve zvláštní povaze činnosti“ podle § 316 odst. 2 zákona č. 262/2006 Sb. (str. 74). Možno upozornit i na místa, kde (právní) argumentace zcela chybí – např. „není možné sdružit osobní údaje od různých správců, i kdyby byly shromážděné ke stejnému účelu“ (str. 48). Očekával bych, že se u příkladmo uvedených tezí alespoň pozdrží a obsírněji je rozvede či odůvodní, byť by to bylo jakkoli nesnadné. Takto jsem opět nucen žádat bližší vyjádření při obhajobě.

Odhlédnu-li od jednotlivostí, mohu konstatovat, že cíl práce byl naplněn. Její struktura je logická, text srozumitelný, s důrazem na podstatné. Proporce byly dobře nastaveny, každému z klíčových institutů právní úpravy je věnováno náležité místo. Práce končí větou: „Lidé si totiž určitě jsou vědomi toho, že nějaké soukromí mají a že k němu patří i osobní údaje, a mají hranice, za které už nikoho pustit nebudou chtít“ (str. 77). Tuto větu, resp. pokus o vymezení hranic právních úprav *de lege ferenda*, kladu jako hlavní otázku pro obhajobu.

Diplomovou práci doporučuji k obhajobě.

23.10.2009

Doc. JUDr. Vladimír Vopálka, CSc.
vedoucí diplomové práce